

Til § 25.

Ifølge § 2 i Loven af 4de Juli 1850 skal Rekvirenten af en Jordboniteringsforretning drage Omjorg for, at en Landinspektør giver Møde ved Forretningen for at vejlede Takstationsmændene, og denne Landinspektør har, saafremt han finder noget at erindre imod Boniteringsforretningen, Ret til at kræve en Overtaksationsforretning afholdt. I denne Ordning har Kommissionen foreslaaet, at der gøres den Forandring, at Landinspektøren, i Stedet for som nu at optræde som vejledende, skal lede Forretningen som Formand og have Stemme ved Takstansættelsen, samt at Landinspektørens Ret til at kræve Overtaksation afholdt som Følge heraf skal bortfalde. Ministeriet har imidlertid maattet nære afgørende Betænklichkeiten ved at indgaa paa den saaledes foreslaaede Forandring i de gældende Regler. Tanken med den nuværende Ordning, hvor Boniteringsforretningen foretages af 2 Boniteringsmænd, er jo den, at der skal opnåes Enighed om, til hvilken Takst det paa gældende Jordsykke skal sættes. Landinspektørens Opgave er da den at vejlede Mændene, mægle mellem mulig afvigende Meninger og saaledes kontrollere Forretningen. Der er under den nuværende Ordning ikke Plads for Afstemning, hvilket sikkert efter Forretningens Natur er særdeles heldigt, ligesom det, saavidt bekendt, aldrig er hændt, at Boniteringsmændene ikke have kunnet blive enige. Gives der Landinspektøren Stemmeret, forrykkes Forholdet aldeles, idet Landinspektøren som Leder af Forretningen ved sin Stemmegivning vil faa en alt for overvejende Indflydelse i Strid med den Tanke, der har ført Lovgivningsmagten til at overdrage Kommunerne selv at vælge de Mænd, der skulle bonitere Jord. Man foreslaar derfor at bibeholde den nu gældende Ordning, saaledes at Landinspektøren skal lede Forretningen og vejlede Boniteringsmændene, samt ligesom nu skal have Ret til at kræve en ny Boniteringsforretning afholdt.

Efter Loven af 1850 kan Overtaksation kun begæres enten af Landinspektøren eller af Parterne. Man har imidlertid anset det for rigtigst ogsaa at tillægge Ministeriet

Ret til at begære en ny Boniteringsforretning afholdt, dog saaledes, at Udgifterne herved i saa Fald bæres af det offentlige.

Til § 26.

Efter § 3 i Loven af 1850 tilkommer der hver af de to Boniteringsmænd 1 Kr. 33 Ore for hver halve Dag (beregnet til 4 Timer) Forretningen varer, samt fri Befordring, naar Mødestedet ligger $\frac{1}{2}$ Mil fra deres Bopæl. Det foreslaas nu — i Overensstemmelse med Kommissionen —, at Betalingen forhøjes til 2 Kr. for hver halve Dag, samt at Befordringsgodtgørelsen skal bortfalde. Kun naar Jordboniteringsmænd undtagelsesvis udføre Forretninger uden for deres egne Kommuner, bør de formentlig have Krav paa fri Befordring, saafremt Mødestedet ligger $\frac{1}{2}$ Mil fra deres Bopæl.

Til § 27.

Denne Paragraf er stemmende med § 5 i Loven af 1850, idet dog Handelspladser i paagældende Henseende er stillet lige med Købstæder.

Til § 28.

De nugældende Regler for Boniteringsforretningers Foretagelse findes navnlig i Rentekammerets Cirkulære af 19de Februar 1820.

Til § 29.

Forstellige Steder i Lovgivningen findes Henvisning til Benyttelsen af de i Henhold til Loven af 4de Juli 1850 beskaffede Jordboniteringsmænd, saaledes § 4 i Lov af 20de August 1853 angaaende Forpligtelse til Jords Afgivelse til offentlige Biveje, § 11 i Lov af 21de Juni 1867 om Bestyrelsen af Vejvæsenet, § 4 i Lov af 30te December 1858 angaaende Løbemosers Udstiftning m. v., § 4 i Lov af 12te April 1889 om Grundafstaaelse ved Udvidelser af Statsbanerne samt om Erstatning af Tab i Anledning af Snestorme. Til at opretholde disse Forhold, naar Loven af 4de Juli 1850 afløses af Bestemmelserne i nærværende Lovforslags Kap V., sigter Bestemmelsen i § 29.